

RICK MOFINA

*PÕLETAVALT
LÄHEDAL*

Rick Mofina
THE BURNING EDGE
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Highway Nine, Inc.
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E05240512
ISBN 978-9949-25-214-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

1. peatükk

Ramapo, New Yorgi äärelinn

Võib-olla on kõige hullem juba möödunud, mõtles Lisa Palmer, kui New Yorgi osariigi põhjaosast üksi koju Queensi poole sõitis.

Tema sõrmed pigistasid rooli. Ta üritas elus ohje harrata, enesevalitsust tagasi võita, kuid see oli paganama raske. Abikaasa Bobby surmast oli möödunud ligi kaks aastat, kuid alles nüüd hakkas Lisale tunduma, et tema ja lapsed saavad kuidagiviisi hakkama.

Nad pidid saama.

Nad pidid eluga edasi liikuma. Adirondacki mägedes asuva metsamajakese mahamüümine oli esimene suur samm, mille Lisa oli astunud.

Aga kas ta oli ikka õigesti toiminud?

Ta heitis põgusa pilgu kõrvalistmele, kus lebas õhuke mapp kõigi dokumentidega. Mõne tunni eest oli ta kinnisvaramaakleri juures tehingu sõlminud. Kolmekümne päeva pärast pidi maja kuuluma uutele omanikele – pensionile läinud kokale ja tema lillemüüjast abikaasale Newarkist.

Seni kuulus maja Lisale.

Ta oli andnud Ethanile ja Taylorile lubaduse, et nad sõidavad veel viimast korda järve äärde. Neile kõigile oli oluline võimalus selle osaga elust hüvasti jätta. Nad pidid paari nädala pärast koos metsamajakesse sõitma. Lisa kuivatas silmanurka tekkinud pisara. Jumal, kuidas lapsed seda kohta armastasid! Temagi armastas. Imekaunis maja asus George'i järve ääres. Maja oli kuulunud Bobby

perele juba sestpeale, kui mehe vana-vanaisa selle 1957. aastal ostis.

Bobby oli majakest oma aardeks pidanud. Dokumente allkirjastades olid Lisa käed värisenud ja ta oli terve tee mööda I-87 maanteed sõites lootnud, et Bobby talle andestab.

Ma pidin seda tegema. Kindlustusega on jätkuvalt probleeme. Arveid muudkui laekub. Ma ei tule enam ots otsaga kokku, minu palk ei võimalda seda. Maamaja oli meie ainuke varandus. Mul on väga kahju. Pean hakkama tulevikule mõtlema; sellele, kuidas ilma sinuta edasi elada.

Ta jääb alatiseks Bobbyt armastama. Ehkki painav igatsus mehe järele ei lakka iialgi, võib ta leida hetkelist tröösti mäenõlvadel kasvavast padrikust ja tolle piirkonna kivimoodustistest.

Järsku tundis ta mehe lähedust.

Bobby oli olnud mehaanik, kes jättis kooli pooleli, et Corona garaaži tööle minna. Ta oli lahke ja nägus mees, kes tundis autosid läbi ja lõhki. Ta armastas ajalugu ja istus pidevalt ninapidi raamatus. Just sellel maanteelõigul oli mees tavatsenud öelda, et sellest künklikust piirkonnast on pärit puit ja raud, millega ehitati üles New York. Seejärel oli ta jutustanud, kuidas George Washington ronis kaljunukile ja jälgis Sandy Hooki saabuvaid Briti laevu.

Lisa naeratas selle mälestuse peale ning vuras Ford Focusega mööda New York Thruway kiirteed. Pärast viimase veepudeli tühjaks joomist otsustas ta teha vahepeatuse Ramapo väljasõidutee juures veoautode peatumispaigas, mis asus kodust umbes tunni kaugusel.

Maamaja müügiretk oli mõjunud talle muserdavalt. Sõidu ajal oli ta mõelnud oma parimale sõbratarile vanast kodukandist – Sophia Grettol. Nad olid koos sirsunud ja teineteisele peaaegu õe eest. Nad jäid suhtlema ka pärast seda, kui Sophia oli Queensist lahkunud ja

Californiasse ülikooli läinud. Nüüd oli Sophia avalike suhete firma juhtivtöötaja. Tema abikaasa Ted oli meelelahutusärile spetsialiseerunud advokaat. Lapsi neil polnud, kuid see-eest oli kaks Mercedest ja maja Mulholland Drive'il. Lisa töötab Queensi kaubanduskeskuses kassapidajana ega jõudnudki ülikooli.

Kui Bobby suri, sõitsid Sophia ja Ted New Yorki, et Lisat ja tema lapsi oma juuresolemisega toetada. Ted oli käitunud nagu tõeline ingel. Mõlemad olid tema vastu väga kenad.

Bobby surmale järgnenud kuudel käis Sophia sõbrataril mitu korda külas ja helistas peaaegu iga päev.

„Kas sa ei tahaks Los Angelesse kolida?“ tegi Sophia paari kuu eest telefoni teel ettepaneku.

„Ma ei saa.“

„Mina või Ted leiaksime sulle kontoris tööd. Võiksid kursustele minna ja kinnisvaramaakleri litsentsi hankida, nagu rääkisime. Võiksime sind, Ethanit ja Taylorit aidata. Mõttele sellele.“

„Ma ei tea, Sophia. See oleks lastele liiga suur muutus.“

„Kullake, kas lubad, et kas või ainult mõtled sellele?“

Lisa lubas.

Tõtt-öelda ei suutnud ta millelegi muule mõeldagi.

Kassapidaja töö oli korralik, kuid ta ei tahtnud seda elu lõpuni teha. Enne Bobbyga tutvumist ja rasedaks jäämist oli Lisa unistanud kõrgkooli astumisest ning sisekujunduse õppimisest, et hiljem oma firma luua. See unistus läks vett vedama. Pärast keskkooli lõpetamist oli ta sunnitud töötama, et aidata ema eest hoolitseda. Lisa armastas Bobbyt ja elu lastega, kuid sügaval südamesopis ei olnud ta kunagist unistust maha matnud.

Kas ta peaks selle poole püüdlema?

Kas ta võiks siin kõik maha jätta ja Los Angelesse kolida?

„See oleks võrreldav Bobby ja meie ühise elu hülgamisega,“ oli ta Sophiele vastanud.

„Lisa, sa olid varem kõige tulihingelisem ja meelekindlam inimene, keda olen eales tundnud. Said iseseisvalt kõigega hakkama. Niisiis, mida sa ka ei otsustaks, saad kindlasti jalad alla. Pead lihtsalt kaotatud jõuvarud jälle üles leidma.“ Sophia lisas: „Sa ei surnud koos temaga.“

„Osa minust suri.“

„Aga mitte kõik. Sul on oma elu. Sa pead edasi liikuma.“ Sophia jutt kõlas loogiliselt.

Lisa oli peaaegu otsusele jõudmas ja keeras kiirteelt välja uude, suurde Ramapo Freedom Freeway teeniduskeskuse. Ta parkis pisut eemale veoautodest, mis parklasse ja sealt välja voorisid. Diiselmootorid urisesid, õhkpidurid sisisesid. Ta kõndis üle kuuma sillutise ja niiske õhk mähkis ta endasse.

Pärast kolmesaja kilomeetri sõitmist tundus võimatu jalgu sirutada tõelise luksusena.

Taamal mürises kiirteeliiklus.

Hoonet ümbritsesid põetud põõsad. *Neo deco* stiilis fassaadil olid suured aknad. Hiiglasliku sissepääsu kohal kuldse otsaga varraste tipus lehvisid New Yorgi osariigi ning Ameerika Ühendriikide lipp.

Sees töötas mahe jahutussüsteem. Pärast tualeti kasutamist läks Lisa näksipoodi ning ostis pudeli vett, šokolaadibatooni, Ethanile koomiksiraamatu ja Taylorile ajakirja. Ta poleks tohtinud laristada, kuid igatses laste järele ja tahtis neile midagi viia.

Tema ees järjekorras seisis mitu inimest.

Sabas seismise ajal kustusid järsku kõik tuled. Jahutussüsteem lakkas töötamast ja tervest hoonest kadus

vool. Inimesed vahetasid küsivaid pilke. Hetke pärast süttisid tuled uuesti ning ventilaatorid jätkasid töötamist.

Kostis võtmekõlinat ja tagumisest kontoriruumist tuiskas välja pintsakus mees, kes kohendas lipsu ja tõttas restorani suunas, pomisedes naisele, kes teda saatis: „Helista neile ja ütle, et see oli järjekordne valehäire.“

Lisa nägi meest restorani tagaossa juhtpaneeli juurde suundumas. Kui mees oli võtme lukuauku torganud ja seda keeranud, lakkasid paneeli tuled vilkumast.

Nähtavasti mõjub palavus jahutussüsteemile kurnavalt.

Noh, kaua võib?

Järjekorras läks kauem, kui Lisa oli oodanud, ja ta pidi veel New Yorgi liikluskeerisesse naasma. Ta kibeles juba maanteele.

Ta vaatas aknast välja ja märkas vestibüüli ees, kus oli kolm sularahaautomaati, American Centurioni sildiga soomusveoautot. Üks valvur hakkas laadimiskäruga tegelema ja teine seisis sealsamas, jälgides parklat ning hoonet.

Kui järjekorras jõudis kätte Lisa kord, liikusid valvurid ukse poole. Lisa tasus arve ning poetas ostud ja rahakoti õlakotti. Seejärel asus ta kotist kassiiri töötõendit otsima, teadmata, kas oli selle koju unustanud või pärast vahetuse lõppu lihtsalt kotti torganud.

Ta ei märganud nelja mootorrattast, mis olid mootori põrinal soomusveoki kõrvale sõitnud. Ta kohendas õlakotti ja märkas pangaautomaatide juures mitut inimest; osa neist uuris automaatide kohale riputatud suurt New Yorgi kaarti.

Kui veokivalvurid poodi sisenesid, tardus Lisa paigale.

Kaks mootorratturit, kelle näod olid läbipaistmatu kiivriklaasi varjus, kandsid täielikku sõiduvõrustust, mis oli vöökohal eriti priske. Nad hoidsid kinnastatud käes käsirelva ja järgnesid valvuritele.

Põmm!

Esimene rattur tulistas esimest valvurit. Verejuga ja koljutükikesed maandusid müügiautomaadi juurde põrandale.

Samal ajal hiilis teine mootorrattur rahakäru lükkava valvuri juurde ja tulistas talle kuklasse. *Raksaki!* Lask purustas valvuri kolju ning aju voolas välja. Rahakäru vajus kolinal laipade vahele, kuhu valgus aina suurenev vereleik.

Lisa hoidis hinge kinni.

„Kõik pikali!“ käratas esimene tulistaja ja haaras valvurite relvad. „Kurat võtaks, keegi ei liiguta! Pange telefonid enda kõrvale põrandale! Käed kuklale! Vaadake põrandale! Ärge vaadake meie poole!“

Lisa heitis pikali. Ajakirjad, vesi ja muud asjad pude-
nesid kotist välja.

Teine rattur haaras koti ning hakkas sujuvalt keskuse töötajate ja külastajate vahel liikudes mobiiltelefone korjama.

Väljas olid kaks ülejäänud mootorratturit midagi veoki õhuavasse pihustanud. See sundis juhi välja ronima, kägarasse tõmbuma ja oksendama. Juht lasti maha. Kaks ratturit sisenesid veokisse ning ladusid raha kiiresti selja- ja sadulakottidesse.

Teeninduskeskuses hakkas üks naine halama.

Üks ratturitest ajas kõik töötajad ja kliendid tualettruumist, restoranist, köögist, näksipoest ja bensiini-
jaamast keskuse vestibüüli ning sundis relva abil neid põrandale heitma. Teine relvaomanik koukis lagedale kokkuvolditud nailonkotid ja käskis lähimal inimesel, nuuksuval teismelisel neiul, neid täita. Osa raha pakke-
kilest oli rebenenud. Rahapakid vedelesid kogu vesti-
büüli põrandal, Lisa lähedal.

Tulistaja kogus torisedes rahapakke ja torkas neid nailonkottidesse. Tema kaaslane vahtis lamavaid inimesi, veendumaks, et keegi neist ei liiguta.

*Jumal, palun anna kellelegi võimalus politseisse he-
listada, mõtles Lisa.*

Lisa kõrval lebav mees pööras pea tema poole. Ta oli umbes kolmekümnene, kenasti raseeritud ning aruka pilguga. Mees kandis teksapükse, jakki ja T-särki.

„Olen politseinik,“ sosistas ta käsi pea kohal hoides.
„Minu relv on särgi all paremal puusal.“

Lisa noogutas.

„Rooma lähemale ja tõmba see välja,“ juhendas mees.
„Lükka see minu alla. Nad kannavad kuuliveste, kuid ma võin neid pähe sihtida.“

Lisa ei suutnud hingata.

Ta lamas liikumatult, kuni mehe tungiv pilk innustas teda tegutsema. Ta roomas lähemale, sirutas ettevaatlikult vasaku käe, kergitas mehe jakihõlma ja kompas jõulist relva. Ta sai selle kätte. Nende leemendavad näod olid teineteisest poole meetri kaugusel.

Mees noogutas julgustavalt.

Kui Lisa sikutas, libises relv käest ja kukkus kolinal põrandale. Üks ratturitest sööstis nende juurde ja haaras relva, enne kui võmm jõudnuks seda teha. Ta patsutas lamajat ja leidis tolle pahkluukabuurist veel teisegi relva. Ta kergitas mehe jakihõlma, leidis sisetaskust töö-
tõendikaaned ja uuris neid.

„Kuradi FBI!“

Lisa vahtis noore agendiga tõtt.

Kurjategija surus relvatoru vastu mehe pead.

Lisa hingamine kiirenes. Agent pilgutas silmi ja lausus: „Jennifer, ma armastan sind.“ Seejärel tema kolju plahvatas ning ajutükid paiskusid Lisale näkku.

Mõrtsukas astus Lisa juurde ja surus relvatoru vastu tema pead.